

Saludem a l'heroica classe obrera, a les masses pageses, als intel·lectuals progressius, a tots els demòcrates i partidaris de la pau, als joves i a les dones, a tot el poble, i els cridem a organitzar-se i a unir-se en els Comitès de Partidaris de la Pau, a intensificar l'acció i la lluita contra el franquisme, per la pau i la República Democràtica.

Saludem a les poderoses forces del camp de la pau, de la democràcia i del Socialisme, encapçalades i dirigides per la gran Unió Soviètica, els èxits de les quals, en l'acció contra les forces de la reacció i de la guerra, tant ens ajuden en la nostra lluita contra el franquisme!

FEM DEL 1951, UN ANY DE LLUITES I DE VICTORIES DE LES FORCES DE LA PAU I DEL PROGRES!

EDITAT PER LA DELEGACIÓ DEL C. C. DEL P. S. U. DE C

nº 124

1 de Gener del 1951

BARCELONA

Preu: 0'50 ptes.

MANIFEST DEL PARTIT COMUNISTA D'ESPANYA A TOTS ELS ESPANYOLS I A L'OPINIÓ DEMOCRÀTICA MUNDIAL

«*Ràdio Espanya Independent*» ha fet públic, en les seves últimes emissions, el Manifest que el Partit Comunista d'Espanya, acaba d'adreçar a tots els espanyols i a l'opinió democràtica mundial, i que reproduïm a continuació:

La derogació, per la majoria pro-americana de l'O.N.U., de les sancions contra el règim franquista, tractant amb això de legitimar i consolidar el feixisme a Espanya, ens obliga a adreçar-nos al poble espanyol cridant-lo a mantenir-se ferm i vigilant i a reforçar la seva unitat i la seva lluita, per a fer front als criminals propòsits de l'imperialisme anglo-americà.

Al mateix temps, apel·lem a l'opinió democràtica internacional, en demanda de solidaritat i d'ajut per al poble espanyol, en la seva lluita pel restabliment de la democràcia i de la República a Espanya.

La decisió de la majoria de l'Assemblea de les Nacions Unides, violant els acords de Potsdam, signats per les tres grans potències que van dirigir la lluita contra l'Alemanya hitleriana, i en virtut dels quals es negava a l'Espanya franquista, pel seu origen i per la seva naturalesa, l'accés als organismes de l'O.N.U., és un nou i vergonyós Munic amb el qual es vol consumir el sacrifici del poble espanyol.

Els imperialistes anglo-americans pretenen servir-se d'Espanya, d'acord amb el general Franco, com d'una base d'agressió i de guerra contra la Unió Soviètica i els països de democràcia popular, i de l'exèrcit franquista, junt amb les forces feixistes de l'Alemanya Occidental, com força de xoc del bloc agressor Nord-Atlàntic.

Aquesta és la raó fonamental de la decisió de la majoria pro-americana de l'O.N.U., al derogar, per imposició dels Estats Units, les sancions contra l'Espanya franquista.

Amb aquesta decisió, els imperialistes anglo-americans i els dirigents reaccionaris francesos, secundats pels caps social-demòcrates de dreta, francesos i d'altres països europeus, volen destruir la resistència popular al franquisme i s'han desemmascarat, definitivament, com els enemics més pèrfids del poble espanyol.

Damunt d'Espanya plana un greu perill. La derrota dels exèrcits agressors americans a Corea, a l'ensens que reforça la confiança de les forces de la pau en la victòria de llur causa, aguditza la història de guerra dels imperialistes ianquis, els quals, per boca de Truman, amenacen els pobles amb els horrors de la guerra atòmica.

Els americans compten amb Franco i la camarilla d'aventurers feixistes que han destruït de manera sagnant les llibertats democràtiques i venut la independència d'Espanya, acceleren la preparació bèl·lica del nostre país. Acondicionen aeròdroms i ports; formen, amb els joves estudiants, milers d'oficials militars de complement i criden, al poble i a l'exèrcit, a estar preparats per a la participació en la guerra contra la Unió Soviètica, en nom d'una pretesa defensa de la civilització cristiana.

Els falangistes volen convèncer als espanyols de que la guerra és inevitable, i que llurs interessos i llur futur depenen de llur participació en aquesta guerra contra la Unió Soviètica. Amb això demostren, una vegada més, llur caràcter aventurer i mercenari i el poc que els importa la vida i l'existència d'Espanya, la vida i l'existència de milions d'espanyols als quals, els falangistes, volen sacrificar al servei de l'imperialisme ianqui.

LA GUERRA

NO ES INEVITABLE

Nosaltres afirmem davant del nostre poble, i voldríem que les nostres paraules fossin escoltades pels que a l'interior del país estaven d'acord amb la política d'Unió Nacional del Partit Comunista, que la guerra no és inevitable si el poble unit lluita per a conquerir la pau i aixecar la barrera de la seva decisió de mantenir la pau enfront dels plans agressius del franquisme i de l'imperialisme.

L'esdevenidor no pertany a les forces imperialis-

tes condemnades per la història, encara que actualment segueixen fent ostensió d'un poderiu darrera del qual s'hi amaga llur feblesa real, com ho demostren els esdeveniments internacionals.

L'esdevenidor pertany a les forces veritables democràtiques, a les forces de la pau, al front de les quals està la poderosa Unió Soviètica, dirigida pel genial constructor del Comunisme i organitzador de la derrota de l'hitlerisme, el banderer de la pau, el defensor de la independència nacional de tots els pobles, el gran Stalin.

El Partit Comunista d'Espanya, igual com durant la nostra guerra alliberadora, i com en el transcurs de la guerra contra l'hitlerisme, declara solemnement que davant d'Espanya no es planteja el dilema Franquisme o Comunisme, com pretenen els feixistes i llurs cómplices i protectors, per impedir l'apropament al camí democràtic, a importants nuclis de la societat espanyola.

Per Espanya, avui, com ahir, existeix la sortida democràtica. I sols amb un règim àmpliament democràtic en el que participin totes les forces progressives i patriòtiques, independentment de llur origen i condició social, podrà aixecar-se Espanya i podrà impedir-se que la seva ruïna no sigui consumada.

Amb el restabliment de la democràcia, i amb la participació, en la direcció del país de totes les forces nacionals positives, s'obriran amplíssimes perspectives de desenvolupament industrial, econòmic i cultural, com mai no existiren a Espanya. I cap aquest règim tendeixen els esforços i la lluita dels comunistes. (Passa a la pàg. 2)

DE BARCELONA

VICTORIOSA ACCIÓ

EN UNA FABRICA

En una Empresa d'aquesta ciutat, s'acostumava a celebrar la diada de St. Martí. Els obrers feien festa i se'ls pagava el salari íntegre.

Aquest any, però, la Direcció de la casa va dir als treballadors que ja s'havia acabat de fer el «primo» i que havien d'acudir al treball.

Els obrers no foren del mateix parer i elegiren una comissió, la qual s'entrevistà amb la Direcció de l'Empresa sense assolir, en el curs de la reunió, altra cosa que el poder constatar la intransigència dels amos de la casa i llur odi als drets dels treballadors.

Coneguts els resultats de l'entrevista, els obrers, lluny d'aflluïxar, van decidir que el dia de St. Martí, tots com un sol home, no acudirien al treball.

I així va fer-se. Aquell dia no va treballar-se i l'Empresa, com cada any, va haver d'abonar els salaris.

Aquesta victòria, assolida gràcies a la unitat i a la fermesa demostrada per tots els obrers sense excepció, ha augmentat la moral combatent d'aquells treballadors, els quals, una vegada més, han vist com la unitat i la decisió en mantenir llur actitud enfront dels explotadors, és la base de l'èxit.

Esperonats per llur victoriosa acció, els obrers de l'al·ludida Empresa, n'han iniciat una altra exigint que les hores extraordinàries els siguin pagades al 100%.

L'Empresa ha refusat i els treballadors, com a primera mesura, s'han negat a fer hores extres i, en nombroses seccions s'ha disminuït la producció.

OBRERS! Manteniu-vos, com fins ara, units i resoluts en la defensa dels vostres interessos, enfront dels grans capitalistes que us exploten! Esteneu, a tota la fàbrica, la disminució de la producció!

UN NOU I MONSTRUOS CRIM FRANQUISTA

VICTOREJANT A STALIN, AL PARTIT I A LA REPUBLICA

EDUARD SEGRIA DOMENECH

HA ESTAT VILMENT ASSASSINAT PELS BOTXINS FRANQUISTES!

A la llarga i gloriosa llista de militants comunistes assassinats pels botxins falangistes, hem d'afegir-hi, avui, el nom del nostre estimat company Eduard Segrià Domènech, afusellat fa unes setmanes al camp de la Bóta.

Eduard Segrià, fill d'una família pagesa d'Ulldemolins (Tarragona), era un militant senzill, abnegat, que trobà en les idees comunistes, el millor camí per a combatre contra els explotadors de les masses treballadores, la força indestructible que li ha permès mantenir-se, fins el darrer alè de la seva vida, fidel al seu Partit, a la seva classe i al seu poble que tant estimava.

Valerós soldat de l'Exèrcit de la República, guerriller infrepid, en territori francès, contra els hitlerians i llurs lacais de Vichy, Eduard Segrià, un cop alliberada França, va incorporar-se al lloc de combat que el Partit va senyalar-li a Catalunya, mostrant, una vegada més, les seves magnífiques condicions de lluitador, en diverses accions de lluita contra el falangisme.

Detingut per la policia, salvatgement torturat, Eduard Segrià, va conèixer nombroses presons franquistes, fins que els falangistes decidiren - instigats pels grans terratinents falangistes d'Ulldemolins, que no li perdonaven la seva acció en defensa dels interessos de la pagesia treballadora - acabar amb la vida del nostre company.

Eduard Segrià, en una farsa de «procés», sense cap garantia de defensa, fou condemnat a mort, basant-lo de fets ocorreguts a Ulldemolins en les jornades del 19 de juliol. (Passa a la pàg. 2)

«Espanya no necessita la guerra. El poble espanyol vol la pau...»

I al fixar la posició del Partit Comunista d'Espanya, davant les noves condicions creades per la decisió de la majoria de les Nacions Unides, i després d'afirmar una vegada més la ferma decisió de defensar la democràcia i la República, volem examinar, amb esperit crític, quines han estat les causes que han menat el problema espanyol a la perillosa situació actual, en la que estan en joc la vida i el pervindre d'Espanya.

ELS IMPERIALISTES ANGLO-AMERICANS ENEMICS DEL POBLE ESPANYOL

Els culpables directes de la pervivència del franquisme, després de la derrota de l'hitlerisme són, en primer lloc, els cercles dirigents anglo-americanos els quals, malgrat llurs declaracions oficials en relació al règim franquista, l'han ajudat permanentment amb tractats comercials, amb crèdits i recolzament polític, mentre tractaven d'ofegar, per tots els mitjans, la resistència de les masses populars al règim de Franco, imposat per Hitler a Espanya.

Igual que Hitler, els imperialistes anglo-americanos, estan interessats a mantenir a Franco i al seu règim feixista que els permet, a canvi de prestar-li protecció i ajut, explotar les riqueses del sòl i subsòl espanyols, i servir-se del territori espanyol, com punt d'apoi en llurs plans d'agressió i de guerra contra altres pobles.

Culpables d'aquesta situació són, també, en el camp republicà espanyol, els dirigents socialistes i anarquistes que de manera sistemàtica han fet el joc als imperialistes anglo-americanos, interessats en impedir la lluita del poble espanyol, oposant-se a la formació d'un Front Nacional de totes les forces democràtiques per a la lluita per la reconquesta de la República.

En lloc de rectificar llur nefasta política que va portar-los a organitzar, en 1939, la Junta de Casado, que obrí les portes de Madrid a Franco i les de l'esclavatge feixista a Espanya, els dirigents socialistes i anarquistes, han seguit pel mateix fals camí, camí de renúncia a la lluita i a la unitat, sense que els hagi fet retrocedir les terribles conseqüències que pel nostre poble ha tingut llur conducta en Març del 1939.

Què és el que va impulsar-los, aleshores, a la capitulació davant del franquisme? Què és el que els ha impulsat, més tard, a oposar-se a tota acció coordinada de les forces democràtiques i republicanes, per a la lluita contra el règim franquista, per a la lluita pel restabliment de la República i la democràcia a Espanya, mentre pactaven amb els monarques un pacte indigne i vergonyós?

En creure en les paraules dels socialistes, allò que els impulsà foren les promeses enganyoses dels cercles dirigents anglesos i americans els quals, en 1939, els oferien una pau honrosa, i que en anys posteriors els han vingut aconsellant de no posar obstacles a la política imperialista i d'arribar a un compromís amb la reacció espanyola, com únic camí per a desplaçar a Franco i restablir la democràcia a Espanya.

L'anticomunisme desenfrenat, les campanyes més infames contra la Unió Soviètica, la divisió de les forces democràtiques espanyoles, la liquidació de les institucions republicanes, era el preu que, segons els dirigents del Partit Socialista i llurs associats anarquistes, nacionalistes i republicans, calia pagar per a que les cancelleries de Londres i Washington els ajudessin a substituir a Franco. Ells, acceptaren aquest preu infame i defensaren la política anglo-americana, antisoviètica i anticomunista, la política de guerra i d'agressió dels imperialistes.

Els dirigents socialistes i anarquistes, quan es mostraven partidaris de la inclusió d'Espanya en el Pla Marshall i en el bloc Atlàntic, no ignoraven que els dòlars americans lliurats als governs a través del Pla Marshall, no serveixen per a resoldre la misèria dels pobles sino per a augmentar-la, que els dòlars del Pla Marshall són per a reforçar les forces militars i no per a donar pa al poble, són per a pagar l'ajut americà en canons i avions, i per a que els yanquis, es cobrin els rèdits a costa de la independència i sobirania nacionals dels pobles, hipotecades o venudes per la traïció dels governants. No obstant això, ells es mostraven partidaris de la inclusió d'Espanya en el Pla Marshall i en el Bloc Atlàntic.

I aquí estan els resultats: En lloc de la liquidació del franquisme, la resolució de la majoria pro-americana del O. N. U. anul·lant les sancions contra el franquisme. En lloc de la democratització d'Espanya crèdits i ambaixadors per a Franco i reforçament de la dictadura feixista, i, com a colofó, l'amenaça d'una terrible guerra sobre Espanya, en la qual, poden ésser exterminats milions d'espanyols i destruïdes, fins els fonaments, les ciutats i pobles del nostre país.

La protecció dels americans al règim franquista, ni ha resolt ni resoldrà la crisi econòmica en la qual es debat el nostre país; no ha aliviat ni aliviarà la tan i la misèria del nostre poble. Aquesta «protecció» ha fet d'Espanya, un país dependent, semicolonial, un país la vida i la seguretat del qual, estan en mans dels gangsters americans que amenacen enfonsar el món en l'infern de la bomba atòmica.

La política franquista de lliurament del nostre país a l'imperialisme, i l'amenaça que això significa per a la vida i la seguretat d'Espanya, porta, de

manera lògica i natural, al poble espanyol a identificar la seva lluita contra el règim franquista amb la lluita per la pau i contra els incendiàries de guerra. Així s'explica l'adhesió fervorosa de centenars de milers d'espanyols de totes les classes socials a la Crida d'Estocolm, tant a l'interior d'Espanya com a l'emigració.

EL POBLE ESPANYOL NO LLUITARA CONTRA LA UNIO SOVIETICA

Espanya no necessita la guerra. El poble espanyol vol la pau, i en cap cas no lluitarà contra la Unió Soviètica en la qual sempre ha trobat cordial amistat, recolzament i defensa. I no són sols els obrers i els pagesos, l'ardent simpatia dels quals per la pàtria del socialisme és natural i té arrels profundes, sinó milers i milers d'espanyols de la classe mitja i de la petita burgesia, i àdhuc, de la burgesia en general, els que es pregunten amb ira: per què ha de lluitar Espanya contra la Unió Soviètica?

No hi ha, en la història d'ambdós països, ni en llurs interessos nacionals el menor motiu de fricció o de lluita, al contrari els interessos nacionals de Rússia i d'Espanya van coincidir plenament en el període històric de la guerra contra Napoleó. El poble rus i el poble espanyol, van escriure pàgines immortals de glòria i d'heroisme en defensa de l'independència pàtria en aquesta lluita comú, contra el mateix agressor.

I, si la resistència espanyola, va poder ajudar al poble rus i a tots els pobles d'Europa a preparar-se contra l'agressió napoleònica, gràcies a la lluita gloriosa del poble rus, i a la derrota de Napoleó a Moscou, el poble espanyol va recobrar la seva independència pàtria i expulsà als invasors francesos, fora de les fronteres d'Espanya. Aquest és un fet que ningú no pot negar.

Si ens referim als darrers 30 anys, més que mai, els interessos de les masses populars, i els interessos nacionals i la independència d'Espanya, estan íntimament lligats al desenvolupament del socialisme a la Unió Soviètica. ja que la Unió Soviètica, enfront de la rapacitat dels imperialistes, és el més ferm i conseqüent defensor de la independència i la sobirania nacionals de tots els pobles, grans i petits.

Si ens atenim a la defensa de la República i als drets del poble espanyol a viure en un règim democràtic, els demòcrates espanyols no poden oblidar que la Unió Soviètica fou i es, la única gran potència que ajudà generosament a la República Espanya la a defensar la seva existència, i amb ella, la independència d'Espanya.

A l'organització de les Nacions Unides, la Unió Soviètica ha estat i és la defensora conseqüent del poble espanyol. Pel contrari, la política tradicional d'Anglaterra i dels Estats Units, no ha signat i per Espanya, més que saqueig, reacció política, misèria, endarreriment econòmic i cultural.

En nom de què pretenen els franquistes i llurs protectors anglo-americanos, arrossegar Espanya a la guerra contra la Unió Soviètica i els països de democràcia popular? Que hi ha de comú entre els interessos del poble espanyol i els imperialistes yanquis o anglesos?

A aquestes preguntes responen el milió de morts de la nostra guerra alliberadora sacrificats per la política de «no intervenció». A aquestes preguntes responen, des de llurs tombes, els marins de Cavite els morts de Cuba i Filipines, els robatoris de les riqueses espanyoles que realitzà Anglaterra, la usurpació de Gibraltar, les vexacions, despulles i humiliacions que al llarg d'un segle, sofrí Espanya, per part dels Estats Units, i en tota la seva història, per part d'Anglaterra.

Quin interès nacional exigeix que el nostre país es dessagní en una guerra per a treure les castanyes del foc als culpables de la nostra ruïna i del nostre endarreriment? Absolutament, cap!

La situació d'Espanya exigeix una gegantina obra de reconstrucció nacional, que sols pot dur-se cap en condicions de pau, de democràcia i de llibertat, i amb l'esforç mancomunat de tots els espanyols que estimen veritablement Espanya.

FRANCO ES LA GUERRA

Franco i la seva camarilla no tenen altre programa definit que el de la guerra, perquè ells no

EDUARD SEGRIÀ DOMENECH

(Ve de la pàg 1)

La monstruositat de l'acusació contra Segrià apareix en el fet que, en aquelles dates, el nostre company no es trobava en l'esmentat poble.

Eduard Segrià va mantenir-se ferm fins a l'hora de la seva mort. Invitat a confessar-se per un dels capellans còmplice dels torturadors de la Model, va contestar:

«Jo no he de renegar de res. He estat un treballador del camp que sempre ha lluitat pel benestar i la llibertat del meu poble.»

Davant del piquet d'execució, E. Segrià, mostrà una vegada més la seva fermesa revolucionària i la seva moral d'acer. El seu ànim de comunista estava enfortit per la seguretat en la victòria d'una causa justa, per la qual ell anava a ofrenar la seva vida encara jove.

Es negà a que li tapessin els ulls! Eduard Segrià va poder veure, aleshores, pocs segons abans de morir, reflexat en el rostre patibulari dels botxins que anaven a assassinar-lo, el pànic davant la perspectiva del càstig inexorable que el nostre poble té reservat per a tots els que tenen les mans plenes de sang dels seus heroïes, el dia de la victòria de la República.

Eduard Segrià era, en aquells dolorosos moments, com el símbol de tota la força del nostre Partit, de la immensa força de la classe obrera i del poble, plantant cara als representants d'un règim corrupte, condemnat per la Història, a la seva inevitable desaparició.

Impulsat per aquesta força poderosa, que transforma el militant comunista en gegant davant dels seus botxins, volent resumir tota la seva vida de lluitador en senzills mots de combat i de victòria, de record envers tot allò que havia estat la seva llum i el seu afany, mogut pel desig d'expressar, per darrera vegada, llur fidelitat al seu Partit i a la causa que havia defensat, Eduard Segrià fou sorprès per la mort quan dels seus llavis encara sorgien fermes i poderosos els crits de: **VISCA STALIN! VISCA LA U. R. S. S.!, VISCA EL PARTIT COMUNISTA! VISCA LA REPUBLICA!**

Company Eduard Segrià: el Partit, la classe obrera i el poble, et venjaran! D'altres lluitadors s'incorporen diàriament als nostres rengles per a combatre contra el franco-falangisme!

El franquisme pot arrencar-nos la vida, però no podrà evitar que la lluita de tot el nostre poble unit, el líquidi, i recobri la República! No podrà evitar que la victòria del Socialisme i del Comunisme sigui, també, una felicitat a Espanya!

NOTA. — Eduard Segrià està enterrat en el nínxol N° 3.499, pis primer, Sta Trinitat, Agrupacio N° 11.

« Les posicions de Franco no són tant fermes com semblen... »

esdevenidor. Saben que estan condemnats, que el poble els repudia i pensen en la guerra com en una possibilitat de salvació, encara que també en això s'equivoquen.

Dediquen al pressupost de guerra milers de milions de pessetes, mentre les terres s'esgoten per manca d'adobs i de regadiu, mentre els ferrocarrils deixen de funcionar, la indústria es paralitza i el comerç s'arruïna mancat de mercats nacionals i estrangers.

La guerra a la qual els anglo-americans i llurs assalariats falangistes volen empenyer a Espanya, no correspon, per tant, ni als interessos nacionals del nostre país ni als interessos personals de la majoria dels espanyols, catòlics o ateus, burgesos o proletaris, pagesos rics o obrers agrícoles, comerciants o industrials. Tots tenim quelcom a perdre en la guerra. Res no tenim a guanyar. Només els bandits franquistes fan negocis amb la preparació de la guerra, i pensen en la guerra, com en un mitjà de consolidar llur poder.

El règim de Franco ja no és sols tirania, fam i degradació nacional. El règim de Franco s'ha convertit en un perill mortal per a la pròpia existència d'Espanya. Per això, la lluita contra el franquisme va indissolublement unida a la lluita per la pau, a la lluita contra els incendiàries de guerra. I ni les resolucions de la majoria pro americana de l'O.N.U., ni les defeccions dels dirigents socialistes i anarquistes, no podran ofegar ni deturar la lluita del poble contra el franquisme, la lluita del poble per la pau i contra la guerra.

EL POBLE ESPANYOL NO RENUNCIA A LA REPUBLICA

Després de les decisions de la majoria pro-americana de l'O. N. U., el propi govern republicà a l'exili, la política del qual no ha correspost en cap moment a les necessitats de la lluita contra el franquisme, s'ha enfonsat considerant que no tenia res a fer.

Al Govern republicà de l'emigració li ha mancat el sentit de la realitat. Ha actuat de cara al passat i ha caminat d'espatlles als pobles i a les forces que ajuden a la democràcia espanyola, i en contra dels desitjos de les masses, enfonsant-se en el pantan del conformisme covard i de les declaracions buides altisonants, de les maniobres mesquines, de l'anti-comunisme vergonyant.

Aquí estan els resultats! El seu fracàs i el despres tigi de la representació republicana a l'exili.

El Partit Comunista no accepta la identificació dels fracassats amb les institucions republicanes. Les institucions republicanes no han fracassat.

Les institucions republicanes són l'expressió de la legalitat republicana enfront a la illegalitat franquista, són patrimoni del poble i expressen la continuïtat de la voluntat democràtica de les masses, i, en cap manera, el monopoli d'un petit grup de republicans.

La resistència del poble al franquisme, la lluita per la reconquesta de la República i la democràcia, no acabarà fins assolir la victòria. Lluitant en el camp de la pau, participant activament en la lluita per la pau, en el camp de les forces democràtiques, presidit per la gran Unió Soviètica, el poble espanyol està segur de la victòria, perquè en aquest camp hi ha les forces que porten, en elles, la vida, el pervindre i el progrés, mentre que el camp dels imperialistes, és el camp de la reacció, de la derrota i de la mort.

Això és el que no ha comprès el govern republicà i aquesta és una de les causes del seu fracàs.

Cada espanyol antifranquista s'ha de convèncer

que les posicions de Franco no són tant fermes com semblen, a pesar dels ajuts anglo-americans.

Els esdeveniments d'Àsia estan demostrant que no és la protecció nordamericana allò que pot salvar els règims reaccionaris, odiats pel poble.

Una demostració evident de la feblesa franquista és la maniobra monàrquica que perfilen els americans recolzats pel Vaticà.

Novament torna a parlar-se a Espanya de restauració monàrquica. Per què? Perquè els americans han sentit l'odi del poble envers Franco i volen atenuar-lo despertant certes il·lusions en les masses en relació amb la restauració monàrquica.

Però el poble espanyol no es deixarà enganyar per aquesta trampa americana, ja que la restauració de la monarquia sota la protecció yanqui, i amb un rei feixista que va lluitar amb les armes a la mà contra el poble en els rengles de l'exèrcit franquista, no és una promesa de democratització d'Espanya, sino una maniobra dirigida al reforçament del feixisme amb una nova façana.

LA NOSTRA LLUITA CONTINUA

La lluita del poble espanyol no ha acabat. El Partit Comunista s'ha vist obligat a fer diàriament la crítica dura, intransigent, de les posicions polítiques de les diverses forces republicanes i obreres del nostre país, perquè aquesta política anava contra els interessos de la República i d'Espanya. I, quan la trista experiència dels fets ha posat de manifest que el Partit Comunista tenia raó, nosaltres recordem aquests fets no amb el propòsit d'alegrar-nos del fracàs dels altres, sino per a cridar-los cordialment a la rectificació.

Encara no és tard, encara s'és a temps de restablir la unitat i de canviar la situació. En l'entrany del nostre poble heroic, existeixen reserves inesgotables de forces i d'energies, de combativitat i amor a la República, que degudament canalitzades i estimulades per tots els que volen acabar amb els sofriments i la ruïna d'Espanya, poden aconseguir allò que no s'havia assolit fins ara.

Les resolucions de la majoria pro-americana de l'O. N. U. no han d'esser un motiu de desmoralització, si no un esperó per aixecar-nos contra la injustícia. Han d'esser un motiu per a respondre, a l'insult dels que han violat els acords internacionals per ells signats, amb el reagrupament de totes les forces antifranquistes per a la lluita per la democratització d'Espanya, per a l'exigència del compliment dels acords internacionals que com el de Potsdam, residencien i condemnem al règim franquista.

La raó està amb nosaltres. I amb nosaltres està, també, la força que representa el camp de la pau i la democràcia, la superioritat del qual sobre el camp de l'imperialisme i la guerra, sobre els protectors de Franco, es posa en evidència cada dia. Sols manca que, nosaltres, els espanyols, no ens resignem a la injustícia sino que ens aixequem contra ella, ens unim i lluitem.

PER UN FRONT NACIONAL REPUBLICÀ I DEMOCRÀTIC

El Partit Comunista d'Espanya s'adreça a tots els partits republicans i obrers, a totes les organitzacions democràtiques i a tots els antifranquistes, renovant les seves propostes de constitució d'un Front Nacional Republicà i Democràtic, com base i fonament d'un front nacional més ampli per a la lluita per la restauració de la democràcia, per a la lluita per la salvació d'Espanya, per la pau i contra la guerra.

L'existència d'un Front Nacional Republicà i Democràtic, és una exigència imperativa de la lluita contra el franquisme. Qualsevol govern o institució republicana, constituït al marge de la voluntat democràtica de les masses, està cridat a fracassar.

Del Front Nacional Republicà i Democràtic ha de formar-se el govern que representi veritablement la voluntat democràtica d'Espanya i que compti amb la necessària autoritat per a dirigir la lluita contra el règim franquista, a l'interior i a l'exterior d'Espanya.

L'existència d'aquest Front Nacional Republicà i Democràtic permetrà vivificar les institucions republicanes, farà fracassar les maniobres de restauració monàrquica i aglutinarà a l'interior del país, a totes forces de la resistència.

Segons la nostra opinió el programa d'aquest go-

vern de front nacional i del Front Nacional i Democràtic, en el seu conjunt, haurà d'esser:

1º Lluita contra el franquisme i pel restabliment de la República.

2º Lluita en el terreny internacional per la revisió dels acords de l'O. N. U. relacionats amb Espanya i pel compliment dels acords de Potsdam, en els quals es determina l'aïllament del règim franquista, pels seus orígens i per la seva naturalesa.

3º Defensa de la pau amenaçada per la política de guerra de l'imperialisme i adhesió als acords i resolucions del Congrés de Varsòvia que propugnen per: la prohibició incondicional de tota mena d'armes atòmiques, bacteriològiques i químiques, dels gasos asfixiants, mitjans radiactius i tots els altres procediments d'extermini en massa. Que sigui declarat criminal de guerra el govern que primer els utilitzi.

El Partit Comunista sotmet a l'aprovació de tots els partits i organitzacions republicanes i antifranquistes aquest programa, i està disposat a discutir cordialment amb tots els que, conscients de llur responsabilitat davant del poble i davant d'Espanya, vulguin treballar i lluitar pel restabliment de la democràcia al nostre país.

El Partit Comunista s'adreça cordialment a la classe obrera per a que reforci la seva unitat a les fàbriques i tallers en defensa dels seus interessos i reivindicacions i, conscient de la seva missió, es converteixi en l'animador de la unitat de totes les forces antifranquistes en la lluita per la pau i contra la política de guerra del franquisme.

Camarades comunistes: en nosaltres confia el nostre poble com en la força política que no l'enganyarà mai, que mai no el traï. Siguem d'gres de la confiança de les masses i portem, pertot arreu, sense sectarismes ni fanfarroneria, la política d'unitat del nostre Partit. Fem d'aquesta política d'unitat combativa, el patrimoni de totes les forces antifranquistes en el nostre país i a l'emigració.

Reforcem el Partit, atraient als seus rengles, als més abnegats i provats combatents de la classe obrera i del poble, als lluitadors que sorgeixen de les entranyes de les masses treballadores, als milers de joves i de dones que participea en la lluita que cerquen el Partit, que desitgen enrolar-se sota les glorioses banderes del Partit de José Díaz i Dolores Ibarruri, sota les banderes del Partit Comunista d'Espanya.

Els esdeveniments que es desenvolupen internacionalment, els creixents perills de guerra, les perspectives de noves i més àmplies lluites per la pau i la democràcia, exigeixen que a la capdavantera del poble hi hagi un Partit Comunista fort, arrelat en les masses, sabent-se orientar en les condicions més difícils per a menar la classe obrera i el poble pel camí de llur alliberament.

L'enfortiment del Partit és una tasca decisiva, ja que sols amb un Partit Comunista fort pot assegurar-se i consolidar-se la victòria de la classe obrera i del poble.

Endavant camarades!

En la lluita contra el franquisme, en la lluita contra els incendiàries de guerra, protectors dels botxins del nostre poble, formem un poderós moviment popular i nacional de Partidaris de la Pau que tanqui el camí als que volen enfonsar el nostre país en un abim de sang i de terribles catàstrofes.

Visca la unitat de la classe obrera i del poble en un poderós Front Nacional Republicà i Democràtic!

Visca el Partit Comunista d'Espanya!

Visca la pau i abaix el franquisme!

Visca la República!

EL COMITE CENTRAL DEL PARTIT COMUNISTA D'ESPANYA

ERRADA

Un error tècnic ha desfigurat el sentit d'un mot aparegut en el darrer paràgraf (1ª pág., 3ª columna), del Manifest del P. C. d'Espanya, el qual s'ha de llegir així:

« Amb el restabliment de la democràcia, i amb la participació, en la direcció del país, de totes les forces nacionals PROGRESSIVES... »

ESCOLTEU RADIO MOSCU!

Cada dia a les 9 i 10 del vespre per camps d'ona de 41 - 48 i 49 metres, i a les 11 per camps d'ona 31 - 41 i 49 metres.

« La pau no s'ha d'esperar, cal conquistar-la! Unim els nostres esforços i exigim que cessi la guerra que avui arrasa Corea i que amenaça encendre, demà el món sencer! »

Alcem-nos contra les temptatives d'afiar la foguera de la guerra a Alemanya i al Japó!

Exigim, junt amb els 500 milions de persones que han signat la Crida d'Estocolm, la prohibició de l'arma atòmica, el desarmament general i el control de la realització d'aquestes mesures!

(Del « MANIFEST A TOTS ELS POBLES DEL MON », del II Congrés Mundial de Partidaris de la Pau)

ELS CORRESPONSALS DE TREBALL DIUEN:**NI UN GRA BLAT ALS ESTRAPERLO-FALANGISTES!**

Entre la pagesia treballadora de Solivella (Tarragona) hi ha una gran indignació contra el règim franquista i els seus organismes, encarregats de robar les migrades collites dels pagesos.

L'any 1949 la collita del blat fou deficient i molts

pagesos van veure's obligats a comprar lo a l'estraperlo - als grans terratinos de Solivella i rodalies - per tal de lliurar els cupus exigits pels lladregots franquistes. Els que no van poder o van negar-se a fer-ho, se'ls va imposar multes de 1.500 ptes. per cada 100 quilos de blat que mancaven al cupo.

La darrera collita del blat també ha estat dolenta; i la del 'vi, encara més, veient-se obligats, molts pagesos, a arrencar les vinyes, esgotades per la manca d'adobs.

Malgrat això, la llopada falangista, no para d'exigir cupus cada any més elevats. «D'on treurem el blat, si no n'hem collit ni per a nosaltres?», es pregunten indignadíssims els pagesos de Solivella.

PAGESOS! Ni un gra de blat als organismes estraperlo-falangistes; «Servicio Nacional del Trigo», caus de lladregots i de traficants! Defenseu les vostres migrades collites a bastonades, a cops de pedra...! Seguint l'exemple dels pagesos d'Enguera, uniu-vos i lluiteu contra els bandolers de la «Fiscalia», apallisseu-los, cremeu-los els camions amb els quals venen a robar-vos allò que us ha costat tant d'esforços!

Conjuntament amb la classe obrera i tot el poble, lluiteu units contra el règim de guerra franquista, per la democràcia i la República, lluiteu per la terra!

BENEFICIS PELS GRANS CAPITALISTES, MISERIA PELS TREBALLADORS!

La Companyia dels Tramvies de Barcelona ha augmentat les tarifes en un 40%. Aquesta mesura permetrà als grans capitalistes de la Companyia augmentar llurs beneficis - mai no han tancat el balanç amb pèrdues -, a costa de la misèria de les masses treballadores.

L'augment de les tarifes dels tramvies provocà nombroses protestes. A les places de Catalunya i Universitat, grups de joves, amb pancartes, expressaren violentament llur oposició a aquest nou robatori que posa de relleu, una vegada més, que el règim franquista és el protector i defensor dels interessos dels grans capitalistes i financers, mentre enfonsa a la ruïna, a la població treballadora, amb nous impostos i augments de preus.

NOVA CABRIOLA DEL PALLASSO DEL PARDO

El botxí Franco ha fet unes declaracions sobre el problema de Gibraltar - esbombades amb grans escarafalls patrioters per tota la premsa franco-falangista -, i amb les quals ha tractat d'encobrir la seva ignominiosa i antinacional política de lliurament d'Espanya i dels espanyols a l'imperialisme ianqui.

Amb aquestes declaracions, el pallasso del Pardo, no ha fet altra cosa que ridiculitzar-se i mostrar, un altre cop, els seus criminals propòsits de fer de tot Espanya, una base d'agressió al servei dels imperialistes en la guerra que preparen contra la Unió Soviètica i els països de democràcia popular.

El punt principal de l'argumentació franquista sobre el problema de Gibraltar, és que, aquesta posició del Mediterrani, ja no té cap valor militar ni estratègic. Amb això, el sinistre Caudillo, ha volgut suggerir als seus amos ianquis, la idea de que, el que cal, és fer un immens Gibraltar de tot Espanya. Aquesta idea monstruosa la trobem reflexada en els mots següents:

«avui - va dir Franco - és tot Espanya... el territori de veritable valor amb els seus nombrosos ports i capaçs per acollir les esquadres pròpies i aliades, nombrosos i ampis aeròdroms aptes per a les esquadres modernes d'avions, que permeten assegurar el canal Mediterrani en tota la seva tercera part occidental, tot això recolzat per una nació en ordre, amb més de 28 milions d'habitants.»

No és Franco el qui pot defensar, en el cas de Gibraltar ni en cap altre cas, l'honor d'Espanya, trspitjat una i mil vegades pel criat de Hitler i Mus-

solini, atir, i lacai de Truman, avui!

Amb les esmentades declaracions, Franco, no l'ha mogut cap afany de reparar l'enorme injustícia comesa pels imperialistes britànics amb la usurpació de Gibraltar. L'únic afany de Franco i de tota la camarilla falangista, és fer d'Espanya una base militar i una caixa de reclutes al servei dels incendiariers de guerra nordamericans.

Sols un règim republicà i democràtic, que recobram amb la unitat i la lluita de tots els bons espanyols, podrà presentar-se davant del món, com el veritable defensor de l'honor d'Espanya, i podrà exigir, que totes les injustícies comeses, en el curs de la història, contra el poble espanyol, siguin degudament reparades.

ELECCIONS A LA UNIO SOVIETICA

Els dies 17 i 24 de Desembre darrers els ciutadans de totes les 16 Repúbliques Soviètiques elegiren a més de 1.500.000 diputats als sovietes locals. Més del 99% de la població soviètica va votar.

Les eleccions a la U. R. S. S. són dirigides i controlades per comissions d'electors, elegides democràticament pels mateixos treballadors en les assemblees de les fàbriques, mines, coljosos i de tots els llocs de treball. 7 milions de treballadors han format part d'aquestes comissions. Els candidats a diputat són, també, designats en amplies assemblees pels treballadors.

Tots els ciutadans soviètics, sense excepció, que

CRIMS IANQUIS A COREA

El ministre d'Afers Estrangers del govern popular de Corea, ha denunciat, a l'O. N. E. i a l'opinió pública mundial, els crims comesos pels ianquis en el territori coreà.

El ministre assenyala que les forces de Mac Arthur, en el curs de llur retirada, assassinaren a 7 mil persones a Piong-Iang i altres 10 mil en vuit ciutats nord-coreanes. Més de mil dones han estat violades i afusellades pel sol fet d'ésser filles o esposes dels comunistes. Un nen de 6 anys fou afusellat pels ianquis perquè portava una bandereta roja. A Seul, els protegits dels ianquis, els sanguinaris de Sygman Rhee, han afusellat, amb el beneplacit dels americans, 800 presoners polítics, entre els quals hi havia dones amb criatures als braços.

Folls de ràbia per llurs fracassos militars, els imperialistes ianquis, amb Truman al cap, han donat l'ordre d'arrasar totalment Corea. Més de mil avions han bombardejat, diàriament, a tort i a dret, les ciutats i pobles coreans fent-les desaparèixer del mapa.

I els franquistes eneara ploren la sang dels «gloriosos soldats ianquis» morts a Corea! Amb mil vides que tinguessin els Truman i els Mac Arthur, no podrien pagar mai llurs horribles crims que volen estendre a tot el món!

Cap maniobra diplomàtica del bloc anglo-americà, intentant, amb la seva Comissió dita de la «treva», el guanyar temps per a prosseguir l'agressió contra Corea i Xina, ni les amenaces atòmiques de Truman, no podran impedir que els agressors siguin derrotats totalment, i que la lluita sagrada del poble coreà, per la seva llibertat i independència, es vegi coronada per la victòria.

Sols acceptant les propostes coreano-xineses de pau, o sigui, retirant totes les forces estrangeres de Corea, els imperialistes, podran, escapar al desastre total!

El dia 9 d'aquest mes arribarà al port de Barcelona, una Divisió de l'Esquadra ianqui. Manifestem, per tots els mitjans, la nostra hostilitat i odi als assassins del poble coreà, als que volen enfonsar el món en els horrors de la guerra atòmica! FORA D'ESpanyA ELS BEL·LICISTES IANQUIS!

ALERTA A LA PROVOCACIO FALANGISTA!

La presència de fortes i actives organitzacions del P. S. U. de C. en les fàbriques de Barcelona, la lluita cada dia més organitzada i eficaç dels obrers en defensa de llurs interessos i reivindicacions, fan borbollar de ràbia als esbirros de Franco els quals cerquen sense parar, la forma de trobar-nos i destruir-nos.

Els franquistes han introït en les fàbriques, policia disfressats d'obriers. Amb els gossos de l'empresa i els elements traïdors i renegats del moviment obrer, han organitzat una xarxa d'espies i delators. Han recorregut a les brutals més criminals amb els obrers més destacats, però les nostres organitzacions, cada dia més experimentades i millor instruídes en l'art del treball clandestí, esguiben hàbilment als parànyes policítics.

Ara, els falangistes, han ideat una nova jugada. El grupat de militants que tenen en les fàbriques, o millor dit, a una part per a millor dissimular-los, els fan presentar com «dissidents» de la Falange, com a falangistes en «rebel·lia» contra certs dirigents, i els orienten en el sentit de que tractin, per tots els mitjans, de col·locar-se al cap de qualsevol moviment reivindicatiu dels obrers i que no escatimin per assolir-ho l'actitud demagògica.

L'objectiu que persegueixen és ben clar: volem sorprendre la bona fe dels treballadors. aprofitant de llurs anhels reivindicatius, afeblir llur vigilància; desviar los de la lluita contra el règim de Franco i descobrir als comunistes i als obrers més conscients, per a lliurar los a la policia.

Alerta doncs, a la provocació! Cap falangista, es presenti com es presenti, no pot ésser mai altra cosa que un feixista, enemic mortal de la causa dels treballadors i un punt d'apoi de les forces de represió.

El desemmascarar-nent, el menyspreu i l'isolament més absolut, ha d'ésser la resposta dels treballadors a qualsevol maniobra dels falangistes i dels traïdors i renegats que els facin el joc.

Comunistes! Cal reforçar la vigilància i descobrir oes les trampes de l'enemic per a denunciar les! Cal perfeccionar incessantment els nostres mètodes de treball conspiratiu!

compten amb més de 18 anys tenen dret al vot, i els que en tenen més de 21 poden ésser elegits diputats.

El vot és directe i secret, i el ciutadà soviètic pot escollir al candidat que més li plagi en la llista elaborada amb les propostes fetes pels mateixos treballadors en llurs assemblees.

Comunistes i sense partit són, així, elegits diputats, i durant dos anys estan encarregats de dirigir la vida econòmica i cultural de les ciutats i pobles de la U. R. S. S. Els resultats de la República Federada de Rússia, que compta amb més de la meitat de la població de la U. R. S. S., senyalen que el 55% dels elegits són ciutadans sense partit.

Quin contrast amb les eleccions als E. E. U. U. (45 milions de persones van abstenir-se en les darreres eleccions). Als E. E. U. U., els candidats són, pràcticament, designats pels milionaris de Wall Street, i un gran nombre de ciutadans es veuen privats del vot perquè o són negres, o no saben llegir, o no coneixen correctament l'argles, o no recorden la data del naixement de Georges Washington, o perquè són d'un Estat que no és el que habiten, accidentalment, en el moment d'efectuar-se les eleccions, etc. etc.

A la URSS, els electors tenen dret a revocar el diputat que defraudi llurs esperances. Pel contrari, als països capitalistes, els diputats elegits, poden traïr totes les promeses fetes durant la campanya electoral, sense por de que llur acta sigui anul·lada.

La democràcia soviètica és la més avançada de món i es desenvolupa constantment cap a formes superiors, mentre els imperialistes ianquis i llurs caics d'arreu del món, restringeixen cada dia més les llibertats democràtiques dels treballadors, i disposen a liquidar les totalment com feren Franco, Hitler i Mussolini, ja que aquelles llibertats són, mans de les forces de la pau, un obstacle pels pl de guerra i d'agressió imperialistes.

Units i lluitant, també, els treballadors combatran, a Espanya, una democràcia veritable!